

Dragi Tuna!

Nakon po približno mjesec dana od mog zadnjeg pisma, pišem Ti opet i to o istoj stvari. Tako je trebalo, da Ti prije pisanjem nisam pisao čekajući, da se slegne prašina, koje su novinske polemike i oko Tebe uzrušale. Nisam posumnjao u ishod stvari, nego sam odgodio misleći da imaš prćez pisa. Znam Te kao inkarniranog umjetnika - učenjaka, koji si prigodio taj studij u doba, kad se on smatrao nerentabilan.

U ovom pismu bit će otvoreniji, kao što prije tebi smijem pisati međusobom.

Nakon ovog pisma stalno sam razmišljao: otkud takav razvoj - pa-za moju shvaćajuće izostajuće činjenice. Šta da sad radim? Da se prepustim sudbini; da zauvijek pokopam moje snove, da ću se moći posvetiti radu, koji me je odvojih privlačio. To bi za mene bio udarac. Sve više mi se postavlja pitanje: što je zapravo na stvari. I konačno odlučio: idem u Poregu, da prvoono pretravem neke stvari. Konkretno idem da „prostudiram“ g. B.

Evo kako se stvar razvijala:

Dočekao sam riječima: „Ja l' se ti jalo ljutite na mene“ Po tim riječima i po smetenući, o kojemu su izrečene, zaključio sam, da je mislio, da sam dobio da se obračunam s njim, te pismu a tome, da se ne osjeća povu nedužan utog stvari. Kad sam to zarazio, on je nadovezao: „ali ja se ljutim i to na dr. B.“ Da ga izbacim iz neugodne situacije, poohadio sam mu: da on (t.j. B.) to nije pravo shvatio, čega se on objeručke prihvatio.

Vastavio je o općenitum stvarima: pnucajućuće vlastne neshvaćajuće nadležnih, za predstavljajuće muzeja. Te ostalim potestovama muzeja. Po svom običaju na duzo i siroho.

Da pretem na stvarpitaos sam ga, kako stoji o arkionu koji bi ja po Tomu prijedlogu trebao se redovati. „Aha, rekao je to mi misli na ovaj papir na tavamu kotaras.“ No sad je zima, to tek se ljeta, kad se more na tavamu raditi. (Kao da se nemore taj materijal bar djelomično preujeti u neku prostoriju, koja bi se mogla zagrijati. I, kao da u ljeta ne će biti isto tako nesnoos na tavamu radi omćine. No nato mu nisam ništa odgovorio.)

Na to je on opet iznio pitanje stana za mene. Na što sam mu odgovorio, da bi ja putovao poput školaraca i drugih, jer imamo pogodnu vruću 3 volana i autobus. I kad se nisam dao smesti, rekao je da nema za mene stola, ni mjesta kud bi taj stol metnuo. Dakle od svega - na koncu ništa.

Za vrijeme našeg razgovora prečtao je po nekim spisima, koje je uvodio u metodoloziku zapisa, povodom čega sam se latio brzo oprostiti, ali on ipak nije dao i motivaciju da imam vremena još do vlakova. Kad sam spao opet je počeo govoriti o svojim i ovačim na dugo i široko, ali kad sam htio preći "ad rem" on se opet latio pitanjima. Na koncu, kad mi je dosadilo, pa sam se odlučio digno onda smo na stojeci oprastajući se obavili glavni dio razgovora iz koje sam razabrao ono, što sam Ti gore naveo.

Otišao sam i putem razmislio i ja i ja stvorio zaključak, da on ne želi da mu ja dođem u mrežu (a možda i bilo tko.) No zašto? To nisam mogao odgovoriti. Mislim da moja naučarba u kojoj sam studirao i umjetnost i arheologija (oddučekas sporedne predmete) nije mogla biti razlog. Imao sam više ni u stručnjaku po školskim kvalifikacijama, a praktu bi-uzvaga pogitovo - mogao i ja steci. Pa napokon i Tvoj preporuke! Pa onda, ako on želi, da mu ja dođem, i da mu - kad bude vrijeme za to - budem nasljednik. Zašto da jednom nepočujemo. Objektivni i potvrdni ne navodi. U razgovoru nije mogao osjetiti ni kakvo nadmetanje (Uz meni prirodnu poobčest - imam obitav i preceva njegovim godinama, pa i po Tebi priznati zasluženo za mrežu.) Kako sam mogao doći i drugi zaključak, nego što sam ga dao?

Eto napisao sam Ti otvoreno. Onako prijateljski. Nije mi namjera ocrniti g. B. Možda ima kod uroga nekih momenta, koji ga opravdavaju. Htio sam Ti staviti prikazati u svijetlu, u kojemu ja ja gledam. Nadaj se da ćeš od Tebe tek da se ovladam, da ne stvorim ~~nek~~ neugodnu situaciju. Da li može se mogu još nadati nečemu. Ja naime još nisam prebivao. Ni to čovjek oduveoljivo. Umjetnost me je odvojila

interesirala i očajatno bi pokušao na taj studij da sam imam mogućnosti za to. Dakle namogu jednu stvarno zaboraviti na to kao na neke neispunjive želje. A što pokušajem, to me na to više čini nica, da je stvarstvo u reorganizaciji, pa li mogao biti i preispitan, pa mi treba zuti, kako stoji stvar i ako postoje moći da se zaposlim u mreži u Pragi, Zašto me ne priuči.

Na to Te molim da mi odgovoriš i to što konkretnije. Više volim govoriti istinu nego neopisnost. Molim Te smatraj, da je to za mene isto toliko važan slučaj, kao i ovaj za g. B.

Molim Te za što skoriji odgovor

područje Te

Tvoj

Jozo

Prag, 16. I. 1954